

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata vt
Sacramento, & vt sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-vnctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Quibus Confirmatio ministrati possit, & debeat. 7

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

PUNCTUM VII.

Quibus Confirmatio ministrari possit,
& debeat.

1. Omnibus baptizatis, & solis ministrari confirmatio potest.
2. Infantibus ante usum rationis plures consent expedire Confirmationem concedi.
3. Alij contra asserunt expedire.
4. Expectandus est hodie rationis usus, sed non ultra differenda Confirmatio regulariter.
5. Explicatur predicta doctrina.
6. Satisfit fundamentis oppositarum opinionum.
7. Plures negant amentibus qui sic creduntur futuri perpetui, esse Sacramentum ministrandum.
8. Verius est oppositum.
9. De infantibus in extremo vita constitutis proponitur dubium an expediat Confirmationem ministrari.
10. Statuitur & posse, & debet illis ministrari confirmationem.

1. Omnibus baptizatis ministrari sacramentum Confirmationis potest, quia capaces sunt huius sacramenti effectus. Cum enim sint per baptismum spiritualiter geniti crescere, & roborari possunt, & ad fidem defendendam armari, tamen actu ob ætatis defectum, aliudve impedimentum ad pugnam inepti sint. Constat ex usu antiquo Ecclesie hoc sacramentum ministrantis omnibus baptizatis, & cuiuscunque conditionis existerent statim post baptismum. Eaque de causa dixit Urban. Papa in *c. omnes. 1. de consecrat. dist. 5.* Omnes fideles per manus impositionem Episcoporum Spiritum sanctum post baptismum accipere debent, ut pleni Christiani inveniatur. Neque ad hoc sacramentum, sicuti neque ad baptismum requiritur necessario propria suscipiētis voluntas, sufficit Christi, & Ecclesie in iis, qui propriam non habent voluntatem. Dixi *Omnibus baptizatis.* Nam ante baptismum nemo huius, neque alterius sacramenti capax existit. Cū baptismus ianua sit Ecclesie, eiusque character baptizatus disponatur ad dona, quæ Christus suæ Ecclesie ante vestram reliquit suscipienda. Et in Confirmatione est specialis ratio, quam tradidit D. Tho. *q. 72. art. 6.* Confirmatione namque spiritualiter crescimus, & roboramur, baptismum gignimur. Nemo autem crescere, & roborari potest, qui prius genitus non sit. Ergo nemo potest confirmari, quin baptizatus existat. Neque his obstat tempore nascentis Ecclesie Spiritum sanctum datum esse non baptizatis, ut constat actor. 10. ubi refertur Spiritum sanctum in gentes visibiliter descendisse. Quia illa diuini Spiritus communicatio non fuit sacramentalis, sed ex Dei benignitate, ut Iudæi intelligerent, gentes capaces esse baptismi, & gratia per Christum. Neque ex illa diuini Spiritus communicatione redditi sunt incapaces suscipiendi Confirmationis sacramentum, quia non constat ea communicatione characterem Confirmationis suscepisse, tamen si effectum Confirmationis primum abundantem suscepit. Ob quam causam forte postea Confirmati non fuerunt, tamen si fuerint baptizati.

2. Quibus vero expediat Confirmationis sacramentum ministrari. Constat omnibus baptizatis conueniens esse. Solum de infantibus, de amentibus, & morituris dubitant doctores. De infantibus plures affirmant expedire hoc Sacramentum illis ministrare, necesse expectandum rationis usum. Sic indicat D. Thom. in *4. dist. 7. qu. 3. art. 2. quest. 2.* Bonauent. *ibi art. 3. q. 1. ad argum. Ricar. art. 3. q. 2. Gab. ar. 3. dub. 7. Alenf. 4. p. q. 28. memb. 2. c. 3.* Petrus Sotus, *lect. 1. de Confirmat. & alij*, quibus fauet usus antiquus Ecclesie concedentis confirmationem statim post baptismum receptum, cuius usus meminit Alcuin. *de Ecclesiast. Offic. cap. de Sabatho sancto, Vvalden. lib. de Sacrament. cap. 111.* & pluribus relatis firmat. Suar. *disp. 15. sect. 1. in fine.* Neque in fauorem huius opinionis deest congruens ratio. Etenim cū Confirmatio sit baptismi perfectio, expediens esse videtur statim post baptismum susceptum concedi. Cui perfectioni non obest infantia, & defectus rationis usus, sed potius iuuat, & effectum Sacramenti securum reddit, quem tamen, peccatum, quod post rationis usum committi potuit, dubium facit. His consentit Anton. Gemens. in *praxi. cap. 54. num. 3.* quem refert, nec reprobatur Barbofa. *allegat. 30. num. 17.* affirmans puerum trium annorum hodie confirmari posse, quia malitia multum creuit, & quia diligenter nomina Confirmatorum describuntur. Alij sentiunt conuenientius esse ætatem puberem expectare. Sic. *glossa in c. vi. ieiunij de consecrat. dist. 5. ibi* ut ieiunij inquit Concilium Aurelianense *c. 3.* ad Confirmationem veniant perfectæ ætatis, ut moneantur confessionem facere prius, ut mundi donum sancti Spiritus valeant accipere. An ante puberæ ætatem nemo videtur satis capax percipiendæ monitionis, neque confessionis præmittendæ. Ergo non debet Confirmationem recipere ante ætatem puberem.

4. Media via tenenda est, & affirmandum hodie infantibus confirmationis sacramentum regulariter ante usum rationis, qui septennio præsumitur, conueniens non esse ministrari: stante verò rationis usu, statim ministrandum esse, nec differendum. Sic Siluest. *verbo confirmatio, num. 4.* Paludan. in *4. dist. 7. quest. 4. num. 10.* Soto *ibi art. 8.* Suar. *disp. 35. sect. 2. colum. 2.* Egid. de Coninch. *q. 72. art. 8. num. 79.* Paul. Laymann. *lib. 5. sum. tract. 3. cap. 5. num. 2.* Bonac. *de Sacram. quest.onica, pun. 4. num. 5.* Barbofa *allegat. 30. num. 17.* & præ omnibus Pius V. in *catechismo Romano 2. p. cap. 3. n. 14.* ubi inquit: Illud etiam obseruandum est omnibus quidem post baptismum, confirmationis sacramentum posse administrari: sed minus tamen expedire hoc fieri, antequam pueri rationis usum habuerint, quare si duodecim annus expectandus non videatur, vsque ad septimum certe hoc sacramentum differre maximè conuenit. Et sic usus Ecclesiarum obtinuit. Ratio vero, quare expediat rationis usum expectare ea est, quia sic decentius suscipitur, & cum maiori fructu, & absque periculo reiterationis. Quod sæpe esset si in infantia regulariter hoc sacramentum ministraretur. Tum quia nemo præsumitur Confirmatus ex eo quod inter fideles commoretur, sicuti præsumitur baptizatus. Tum quia confirmatorum nomina non ita exactè scribantur, sicuti baptizatorum. Expectare verò ætatem puberem nullatenus expedit, quia nemini conuenit absque rationabili causa (quæ in præsentia nulla per se excogitari potest, priuari sacramenti fructu, quo robur accipiat ad fidem, & charitatem retinendam, tentationeque superandas. Adde regulariter puerilem ætatem Deo gratam esse, quia fidem, & charitatem in baptismo receptam conseruat, quæ tamen in adulta ætate facile amittuntur, quam amissionem non leuiter impedit sacramentum Confirmationis, vtpote institutum ad roborandum Confirmatum aduersus diaboli insidias.

5. Notanter dixi hodie expediens non esse ante rationis usum infantibus Confirmationem ministrari, ut indicarem olim conueniens fuisse. Cū enim ob penitentiam Episcoporum, & paucitatem fidelium bis tantum extra necessitatem baptismus ministraretur. *c. non ratione, & aliis de consecrat. dist. 4.* & ministrato baptismate statim Confirmatio ministrabatur. *c. omnes. cap. de his consecrat. dist. 5.* debuit Confirmatio pluribus ante usum rationis ministrari. At multiplico Episcoporum, & fidelium numero cessauit predicta consuetudo coniungendi Confirmationem cum baptismo, eaque bis tantum in anno ministrandi, & successit Confirmationis ministratio prout magis, expedit tum reuerentiæ sacramenti, tum fidelium vilitati. Suar. *disp. 35. sect. 2. vers. vtraque.* Paul. Laymann. *lib. 5. sum. tract. 3. c. 5. q. 1.* Deinde dixi regulariter expedire rationis usum expectare pro huius sacramenti ministratio. Aliquando namque expedit usum rationis præuenire, primò si ob absentiam Episcoporum, aliamve causam probabiliter timeatur longo tempore post usum rationis Confirmationem esse differendam, præstat enim tempus præuenire, quam supradictò periculo exponi. Suar. *disp. 35. sect. 2. vers. vtraque.* Egid. de Coninch. *q. 72. art. 8. n. 81.* Paul. Laymann. *lib. 5. sum. tract. 3. c. 5. q. 1.* Secundo si timeatur infans sine confirmatione decedens, melius enim est carenti rationis usu Confirmationem concedi, quam perpetuo ea priuari. Suar. Egid. & Laymann. supra. Tertio si consuetudo diocelana adhuc pueris ante usum rationis hoc Sacramentum ministrandi, Satis enim grauis causa est præueniendi rationis usum à consuetudine diocelana non discedere. Sic aliis relatis Paul. Laymann. *dicto lib. 5. tract. 3. cap. 5. q. 1.* Quarto addit Suar. Egid. & Laymann. supra. Tertio si consuetudo diocelana adhuc pueris ante usum rationis hoc Sacramentum ministrandi, Satis enim grauis causa est præueniendi rationis usum à consuetudine diocelana non discedere. Sic aliis relatis Paul. Laymann. *dicto lib. 5. tract. 3. cap. 5. q. 1.* Si Episcopus ob beneuolentiam, aliamve similem causam puerum ante rationis usum confirmaret, grauius non peccaturum secluso scandalo; quia consuetudo expectandi rationis usum non videtur eo rigore introducta esse.

6. Ex his facile est oppositorum opinionum fundamentis satisfacere. Admitto namque plures congruentias esse pro antiqua consuetudine ministrandi hoc sacramentum statim post collatum baptismum, ideoque deuit sic eo tempore ministrari. At quia ex parte predictæ rationes cessant, & plures efficaciores ad iunc in præsentia luadentes tempus rationis usus non esse præueniendum, nec stante rationis usu ministratio differendam, consuetudo Romanæ Ecclesie obtinuit statim post usum rationis hoc Sacramentum ministrari, & non antea nisi vigente aliqua causa. Textus vero in *cap. vi. ieiunij* non probat ætatem puberem esse expectandam, nihil enim de ætate decidit, sed supponens aliquos ad Confirmationem accedere in ætate perfectæ monet, ut ieiunij, & præmissa confessione accedant. Adde ætatem perfectam ad Confirmationem recipiendam non esse solam puberem, sed etiam impuberem rationis usu præditam.

7. Secundo dubitatur de amentibus. Et quidem si spes ad usum rationis habiturus confirmatio differenda est in crepusculis usus rationis, sicuti diximus de infantibus. Si vero creduntur futuri perpetui ementes Soto in *4. dist. 7. q. 4. art. 8.* & alij relati à Bartholomæo ab Angelo *dialog. 3. §. 18.* negat illis Confirmatio

Confirmationem esse ministrandam. Tum quia non adest huius ministratio nisi confuetudo. Tum quia cessat finis, ob quem hoc Sacramentum conferendum est. Etenim confertur, vt confirmatus robur accipiat ad propugnandum fidem, & conservandam gratiam, & charitatem aduersus diaboli insidias. At perpetuo amentes incapaces sunt pugnae, & tentationis, amissionisque gratiae, non igitur illis debet hoc Sacramentum concedi.

8. Ceterum dicendum est non solum posse, sed & deberi amentibus, de quibus aperte non constat esse in peccato mortali, Confirmationem ministrari, quia hi capaces sunt praecipui huius sacramenti effectus, qui est gratiae augmentum. Quod vero incapaces existant auxilij specialis ad fidem palam confidendam id per accidens est, & primum huius sacramenti effectum non impedit. Nulla igitur causa adest iis Confirmationem negandi. Quod si dicas negandum esse, quia illius voluntatem nunquam habuerunt? obstat, quia per caritatis perpetuo vsu rationis sufficit voluntas Christi, & Ecclesiae, sicut in baptismo; pro his vero hi, qui aliquando vsu rationis habuerunt, sufficit interpretaria voluntas, quae censetur adesse in quolibet Christiano suscipiendi suae salutis remedia, seu beneficia, dum voluntaria voluntate non constat. Neque in contrarium est aliqua confuetudo, nec rationabilis esset? Nam est infansibilis, quia caret vsu rationis hoc sacramentum non ministratur, id est, quia creduntur rationis vsu habituri, quae spes cessat in perpetuo amentibus. Est igitur illis Confirmationem ministranda. Sic D. Thom. qu. 72. art. 8. ad 2. Suarez. disp. 35. sect. 2. vers. dicendum. Bonac. disp. 3. q. 2. con. pun. 4. n. 6. Barbosa 2. p. de potest. Episc. alleg. 30. n. 11. Regid. dicta q. 72. art. 8. num. 83. Paul. Layman. lib. 5. sum. tract. 1. c. 5. q. 2. Vbi addit parentes, & tuores a peccato excusati, si amentes non adducant confirmandos in ea diocesi, vbi non solent Episcopi his confirmationem ministrare.

9. Tertio dubitatur de iis, qui in extremo vitae sunt constituti, maxime si sint infantes. Rationem dubitandi intulit Melchiodorus Papa in epist. ad Episcopos Hispanis, cap. 2. relatus, in cap. Spiritus sanctus de consecrat. dist. 5. ibi. Et quia in hoc mundo tota aetate victuris inter inuisibiles hostes, & pericula gradiendum est, in baptismo regeneramur ad vitam, post baptismum confirmamur ad pugnam: in baptismo abluimur, post baptismum roboramur. Et quamuis continuò transitis sufficienti regenerationis beneficia, victuris tamen necessaria sunt Confirmationis auxilia. Regeneratio per se saluat mox in pace beati saeculi recipiendus, confirmatio armat, & instruit ad agones mundi huius, & praemia reservandos. Qui autem post baptismum cum acquisita innocentia immaculatus peruenit ad mortem, confirmatur morte, quia non potest peccare post mortem. Ex quibus verbis colligi videtur mortuorum, confirmandos non esse. Tum quia non sunt praesentati. Tum quia morte confirmantur. Tum quia sic habet vsus, & confuetudo.

10. Nihilominus dicendum est mortuorum confirmationem ministrari posse, & deberi, quia capaces sunt recipiendi gratiae plenitudinem, qua roborentur ad pugnam, si forte fuerit. Quod vero futura non sit, id est per accidens. Neque Melchiodorus Papa contrarium indicat. Solum enim dixit victuris necessaria esse Confirmationis auxilia, sed non negavit mortuorum convenientia esse. Per accidens tamen excusantur morientes ab hoc sacramento recipiendo, eo quod singulis morientes adire Episcopi non valet. Nam vt dixit Innocent. epist. 1. ad Decentium circa finem de extrema vinctioe loquens. Episcopi occupationibus aliis impediti ad omnes languidos ire non possunt. Ceterum si Episcopus aut potest, aut dignum duci aliquem a se visitandum, & benedicere, & tangere chrismate sine cunctatione potest. Quae in sacramento Confirmationis aequè procedunt. Atque ita docent D. Th. q. 72. a. 8. ad 4. & ibi Regid. de Coninch. n. 83. Suarez. disp. 35. sect. 2. in fine. Paul. Laym. lib. 5. sum. tract. 3. c. q. 3. & alij.

PUNCTUM VIII.

An, & qualis sit obligatio suscipiendi Confirmationem.

1. Prima sententia docet omnibus baptizatis impostam esse iure diuino hanc obligationem.
2. Secunda agnoscit hanc obligationem casu quo fides coram tyranno confitenda esset.
3. Tertia admittit obligationem suscipiendi confirmationem non ex iure diuino, sed ex praeccepto Ecclesiastico.
4. Quarta admittit hanc obligationem, si ordo suscipiendi sit.
5. Vltima est nullam per se esse obligationem suscipiendi confirmationem.
6. Per accidens obligatio esse potest.

De obligatione suscipiendi confirmationem quadruplex est sententia minus vera. Prima asserit absolutam Ferd. de Castro Sum. Mor. Pars. I. V.

obligationem impostam esse iure diuino cuiuslibet baptizato. Tribuitur Scoto in 4. dist. 7. q. 2. Vvalden. l. 2. de Sacram. c. 111. Sed hi solum asserunt hoc sacramentum contemnere eum, qui data opportunitate illud recipiendi, absque causa omittit. Probant autem potest hanc sententia ex fine, & institutione huius sacramenti, qui est constituere baptizatum perfecte Christianum, vt dixit Urbanus Papa. epist. 1. cap. 7. & traditur cap. omnes de consecrat. dist. 5. At quilibet tenetur verus & perfectus Christianus esse. Ergo. Item ex vi huius sacramenti roboratur fidelis non solum ad fidem coram tyranno confitendam, sed etiam ad gratiam, & charitatem conservandam aduersus diaboli insidias, & mundi illecebras, & continua vitae huius pericula. At quilibet tenetur fidem, & charitatem conservare, ergo tenetur illius conservacionis media assumere. Alias censetur propriae salutis contemptor, & dignus vt à Deo deficiatur, qui media ab eo instituta pro salutis conservacione negligit. Ob quam causam credendum non est Christum Dominum libertati hominum reliquisse huius sacramenti vsum, sed obligationem imposuisse, ex qua tantum commodum proveniebat.

2. Secunda sententia praecedentem limitat, vt procedat eo casu quo publice coram tyranno fides est confitenda, quia singulare periculum, singulare auxilium exposulat. At hoc sacramentum specialiter institutum est ad roborandum fidem, vt absque timore, & verecundia fidem confiteatur. Tenetur ergo in praedicto periculo constitutus hoc sacramentum suscipere, vt eo munitus, & roboratus in fide confitenda perseveret. Fauetque huic sententiae praecceptum Iacobi Apostolis. Lucae vlt. ne è cluitate exirent, donec induerentur virtute ex alto, hoc est, donec Spiritu sancto munitentur. Sentit ergo Christus neminem ob fidei publicam confessionem periculo vitae esse exponendum, qui virtute Spiritus sancti armatus non sit. Ergo qui sacramentum Confirmationis non receperit. Hoc enim sacramento Spiritus sanctus fidelibus inuisibiliter communicatur loco illius communicationis, quae in die Pentecostes Apostolis facta est. Atque ita sustineat Duran. in 4. dist. 1. q. 1. art. 2. Masil. q. 5. art. 4. Turrecrem. cap. 1. de consecrat. dist. 5.

3. Tertia sententia admittit obligationem huius sacramenti suscipiendi non diuinam, sed Ecclesiasticam. Sic tradit Alexand. Alenf. 4. p. q. 25. memb. 2. Bonavent. in 4. dist. 7. art. 1. q. 2. Paludan. qu. 1. Antonin. 3. p. tit. 14. cap. 14. §. 5. Syluest. verbo Confirmatio num. 2. Mouentur ex variis decretis de consecrat. dist. 5. Nam Melchiodorus Papa relatus in cap. Spiritus sanctus supra. dist. 5. expressè dixit quamuis continuo morturis sufficienti regenerationis beneficia, victuris tamen necessaria esse Confirmationis auxilia. Et cap. de his (inquit idem Pontifex) ita coniuncta sunt haec duo sacramenta, baptismus scilicet & Confirmatio, vt ab inuicem nisi morte iurueniente nullatenus possint segregari, & vnum sine altero rite perfici non possit.

4. Quarta sententia limitat hanc obligationem, casu quo sacramentum ordinis recipiendum sit ex Tridentis sess. 23. cap. 4. de reformat. Prima (inquit Concilium) tonsura non iniungitur qui sacramentum Confirmationis non susceperint. Quae verba licet ad conferentes primam tonsuram dirigantur, tacite suscipientibus obligationem imponunt, ne absque Confirmatione tonsuram recipiant. Quod vero contineatur grauis obligatio colligitur, quia eodem modo prohibetur tonsuram concedi iis, qui sacramentum Confirmationis non susceperint, ac prohibentur qui fidei rudimenta edocti non fuerint, quippe legere, & scribere nesciant, & de quibus probabilis coniectura non sit eos non saecularis iudicij fugiendi fraude, sed vt Deo fidelem cultum praesentent hoc vitae genus elegisse. At ignorantibus fidei rudimenta, nescientibusque legere, & scribere est graue peccatum tonsuram concedere, eamque suscipere. Ergo etiam est graue peccatum eam suscipere absque Confirmatione.

5. Ceterum verior est sententia negans vllam per se obligationem esse, neque ex iure diuino, neque Ecclesiastico suscipiendi Confirmationem. Sic D. Thom. q. 72. art. 8. ad 4. & in 4. dist. 7. qu. 1. art. 1. quae stant. 2. Abbas in cap. quanto, num. 4. de consuetud. Couarru. lib. 1. var. c. 10. n. 5. Hentiq. lib. 3. cap. 1. n. 6. Suarez. disp. 38. sect. 2. vers. quocirca. Valent. l. 4. dist. 5. q. 2. p. 3. Regid. de Coninch. a. 72. art. 8. num. 88. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. c. 5. q. 4. Bonac. disp. qu. vnica punct. 2. in princ. & alij plures. Fundamentum est, quia obligationes, & praeccepta imponenda non sunt absque fundamento. At nullum est ex quo firmiter colligi possit praedicta obligatio. Ergo. Minorem probo quoad obligationem ortam ex iure diuino. Nam esto confirmatio perfectum Christianum reddat, non reddit perfectum simpliciter, & quoad substantiam, sed quoad abundantiam Spiritus, & gratiae plenitudinem, quia baptismo redditus est baptizatus perfectus quoad substantiam. Confirmatione autem solum redditur perfectus quoad abundantiam Spiritus, & gratiae plenitudinem, quia Confirmatio roborat, & munit confirmatum ad fidem Christi constantem defendendam, & gratiam in baptismo susceptam conservandam.